

יראת הדין ויראת העונש

ויקרא ה' אל משה וידבר ה' אליו מאוהל מועד לאמר, (א' א'). מנהג ישראל מימים ימימה, והובא במדרש (תנחומא, פרשת צו, י"ד) - שבשעה שמביאים ילד בתחילת חינוכו ללמוד תורה, לומדים אותו תחילה חומש ויקרא בפרשת הקרבנות, ורק לאחר מכן מלמדים אותו חומש בראשית, וראוי להבין מהו טעם מנהג זה. (ועיי"ש בתנחומא). ונראה לפרש בזה, שכבר מתחילת חינוכו של הילד, צריך הוא לידע שהעולם אינו הפקר, וכל חטא צריך לתקן בכפרה ותשובה, ולזה מלמדים אותו פרשת ויקרא כדי שיקלוט מתוך הדברים שכל חטא צריך לתקן בסוף, וידע ששולא רחמי ה' היה החוטא מת מיד, וככל אשר נעשה בקרבן כן היה ראוי להיעשות בבעליו, אלא שבגודל רחמי ה' יכול האדם לתקן את מעשיו על ידי תשובה והבאת קרבנות.

ודכירנא שפעם אחת באיחור מה לקביעות שהיה לי עם מרן הגרי"ז זצ"ל, ושאלני מרן זצ"ל היכן הייתי ומה אירע שאיחרתי, והשבתי לו בפשטות "סתם לוויה עיכבה אותי בדרכי", ונענה מרן זצ"ל ואמר לי: **אין דבר כזה 'סתם הלוויה', שהרי עולמות שלמים מתהפכים בזמן שיהודי מסתלק לעולמו, וכל לוויה הוא עולם ומלואו - שהלא אז נידון האדם על כל מעשיו, ומוליכים אותו לקבל שכר על מעשיו או רח"ל עונש על חטאיו.**

והוסיף מרן זצ"ל וסיפר לי שבהיותו ילד כבר היה אביו הגר"ח זצ"ל מירדאו מן המיתה, והיה מספר בפניו שעל כל דיבור ודיבור ואפילו על מחשבות, עתיד האדם ליתן דין וחשבון, ובעולם הבא יש גיהנום, והגיהנום בוער ושורף, ומאיך גיסא הסביר לו גודל שכר המצווה בכל רגע, ואמר לי שנפל עליו פחד כזה כששמע את דברי אביו עד שלא פג הפחד ממנו בכל ימי חייו. ובאותו הזדמנות הוסיף מרן זצ"ל וסיפר לי על זקנו הבית הלוי שאצבעות ידיו הושחרו מפני שלעתים תכופות היה לוקח גר שעווה דולק, והיה מניח קצות אצבעותיו על האש כדי שירגיש בטעם ייסורים של אש, ועי"ז יימלא פחד מאש הגיהנום הגדולה הרבה יותר מהאש שלנו. [וכידוע - אש של מדור א' שבגיהנום היא ששים פעמים יותר מהאש שלנו, ושל מדור ב' היא ששים פעמים ממדור א', וכן יכפל העונש בכל המדורות, וכבר כתב הרמב"ן בספרו שער הגמול ששעה אחת בגיהנום היא קשה יותר מיסורי איוב כל ימיו].

מעלת ההכנה לתפילה

ויקרא ה' אל משה וידבר ה' אליו מאוהל מועד לאמר, (א' א'). ופירש"י "לכל דברות ולכל אמירות ולכל צוויים קדמה קריאה - לשון חבה שמלאכי השרת משתמשים בו, שנאמר וקרא זה אל זה, אבל לנביאי אומות העולם נגלה עליהן בלשון עראי וטומאה, שנאמר ויקרא אלוקים אל בלעם". ומבואר שתחילה היה משה רבינו מקבל "קריאה" מהקב"ה, ורק לאחר הקריאה היה מתנבא ושומע את דבר ה', אולם לא נתבאר מהי תכלית הקריאה הזאת שבאה בתורת הקדמה לנביאות, ומה היה מטרתה.

ונראה בביאור הדבר, שקריאה זו היא הזמנה למשה רבינו להכין עצמו להתחבר ולהידבק בקב"ה ולקבל נבואתו, שכן הוא דרך כל הצדיקים שכיון שמכירים את חשיבות עבודת ה' העומדת לפנייהם, אינם ניגשים לעבודת ה' בדרך מקרה אלא רק לאחר הכנה, וממילא כיון שהם מצידם מחשיבים את הנבואה ועושים הכנה רבתי לזה, הרי הם זוכים לחיבה מיוחדת מצד

הקב"ה שקורא להם קודם הנבואה בדרך חיבה להידבק בו יתב' ולקבל השפעת נבואתו. וזהו מה שהוסיף רש"י שאצל אומות העולם נאמר "ויקרא" מלשון מקרה, כי נביאי אומות העולם אינם מכינים עצמם בהכנה מיוחדת לנבואה, ולכן נאמר בהם "ויקרא" מלשון מקרה, וממילא גם הקב"ה אינו נגלה אליהם בדרך חיבה, ואינו מזמין אותם לכך לפני הנבואה, אלא נגלה אליהם בדרך מקרה בלבד.

שכל יחיד ויחיד בשעת התפילה הרי הוא כעין נביא שמדבר עם המלך ומקבל את פני ה', ולכן צריך להכין את עצמו קודם התפילה להתפלל בנקיט וטהרת המחשבה וכמו שנפסק להלכה בשו"ע (או"ח סי' צ"א א), ובהכנה מוכיח האדם את חביבותו לתפילה ולעבודת ה', שאינו מתפלל רק כדי לפטור עצמו מהתפילה אלא כדי לבקש רחמים על עצמו. ובגמ' בברכות (ל"ב ע"ב) איתא שחסידים הראשונים היו שוהים שעה אחת קודם התפילה להכין עצמם לתפילה כראוי, וכתב המשנ"ב (סי' צ"ג סק"א) שכל זה הוא רק לחסידים הראשונים, אבל אנו די לנו במה שנכין עצמינו שיעור מועט - כדי הילוך ח' טפחים קודם התפילה - לחשוב שעומדים אנו לדבר עם מלך מלכי המלכים הקב"ה.

ועוד מחלקי ההכנה לתפילה הוא גם להרהר בתשובה קודם התפילה, וכמו שפירש"י בתהלים (תהלים נ"א י"ד) ה' שפתי תפתח - מחול לי ויהי לי פתחון פה להגיד תהלתך, והרי מבואר שכל זמן שלא נמחלו עוונותיו הדבר מפריע לתפילה, והטעם בזה נראה, כי ההרהורים שמפריעים לאדם בכוונת התפילה, נובעים מחטאי האדם, (כי החטאים יוצרים מפריעים המכונים בספה"ק "קליפות", והם מפריעים ומבלבלים את האדם), וכשהאדם שב בתשובה, מתבטלים הקליפות, וממילא יכול לכוון בתפילתו.

ועוד, שהלא "תפילות כנגד קרבנות תיקנום", וכשם שבקרבן צריך לשוב בתשובה קודם הקרבת הקרבן כדי שהקרבן יעלה לרצון, **כן לגבי תפילה יש לשוב בתשובה קודם התפילה כדי שהתפילה תתקבל, וכן מבואר בגמ' בברכות (כ"ב ע"ב) שגם לגבי תפילה נאמר הפסוק "זבח רשעים תועבה".**

מעלת קריאת פרשת הקרבנות ופרשת הקטורת בכל יום

"אדם כי יקריב מכם קרבן לה" (א, ב). בפרשיות אלו העוסקים בקרבנות, ראוי לעורר על המעלה הגדולה לקרוא פרשת הקרבנות בכל יום, שהרי הקב"ה מעיד שהקורא פרשת הקרבנות נחשב כאילו מקריבים קרבן לפני הקב"ה, וכמבואר בגמ' במגילה (ל"א ע"ב) "אמר [אברהם אבינו] לפני, תינח בזמן שביית המקדש קיים, בזמן שאין בית המקדש קיים מה תהא עליהם, אמר לו כבר תקנתי להם סדר קרבנות, כל זמן שקוראין בהן מעלה אני עליהן כאילו מקריבין לפני קרבן, ומוחל אני על כל עונותיהם".

ועל סמך זה תיקנו רבותינו לומר בכל יום פרשת התמיד וקטורת ושאר קרבנות, ויש לעורר מכאן להיזהר מאוד לקרוא בכל יום פרשת הקרבנות, שהרי הקב"ה מעיד שהקורא פרשת הקרבנות נחשב כאילו מקריבים קרבן לפני הקב"ה, ועל אחת כמה וכמה יש להיזהר בקריאת פרשת הקטורת, שעל ידי קריאתה מתקבלים התפילות וכמבואר בזוה"ק והיא גם סגולה גדולה להסרת המגיפה, וראוי לקרוא בכוונה מתוך הכתב עם נגינות וטעמים, שבזה נחשב "קורא מקרא", וסגולת קריאה זו רבה יותר.

פסקי הלכה הנוגעים לעת הזאת עם התפשטות נגיף הקורונה

[ה] מי שאינו יכול לצאת מביתו, ויכול לקיים מכירת חמץ על ידי שליחת מכתב מינוי לרב, ובשעת הדחק מועיל גם כשמינה את הרב לשליח דרך הטלפון.

שו"ת דלהלן הוא תשובות שהשיב רבינו לשאלות שנשלחו מבית ההוראה דהגאון רבי אהרן דוד דובר שליט"א בלונדון:

[א] **שאלה:** איך יתנהג מי שיש לו יא"צ או חובת קדיש בימי אלו?

תשובה: במקום שחוששים לסכנה, בוודאי אין לצאת ליא"צ או לחובת קדיש.

[ב] **שאלה:** האם מי ששומע מביתו מבלי לראות את המניין יכול לענות דברים שבקדושה כגון י"ג מדות וקדושה וכו'. **תשובה:** הדבר לכתחילה.

[ג] **שאלה:** מה הדין כששומע דרך הטלפון את הקדיש או י"ג מדות אם יכול לענות כשהוא בביתו? **תשובה:** נחלקו הפוסקים בזה, ונראה שבשעת הדחק כזה יש להקל כשאי אפשר לו בעניין אחר.

[ד] **שאלה:** האם לפרסם לאור סגירת המקוואות לגברים שכל אחד יכול לט' קבין בערש"ק. **תשובה:** אם יכול לכוון לט' קבין וודאי עדיף.

[ה] **שאלה:** היאך יתנהג מי שנולד לו בת ורוצה לקרוא שם, עכשיו שאין מניינים ואין קריאת התורה.

תשובה: יעשה מי שברך ויקרא שם בפני עשרה - בלא קריאת התורה.

[א] המתפללים בביתם בימים אלו, [כגון שנמצאים בבידוד, או אנשים מבוגרים או עם מחלות רקע שאינם חייבים בתפילה בציבור בעת כזאת, או המתגוררים באיזור שהתפשט בו המחלה], יכוונו להתפלל בביתם באותה שעה שהציבור מתפללים, וכמבואר בשו"ע או"ח סי' צ' סעי' ט'.

[ב] במקומות בהם רבים מהתושבים מתפללים בבתיהם, יכולים להתפלל בבתיהם במניין על ידי שכל אחד יעמוד במרפסת ביתו, ובאופן שיהיו רואים אלו את אלו וישמעו כולם את הש"ץ, ויתפללו יחד ויצטרפו על ידי ראייה, וכמבואר במשנ"ב סי' נ"ה סקמ"ח.

[ג] בקריאת התורה יכולים ג"כ להצטרף למניין באופן הנ"ל שיעמדו במרפסות ויהיו רואים אלו את אלו, ולעניין "עליה לתורה", בעליות הראשונות יעלו הבעל קורא או אחרים הנמצאים בבית זה, ולאחריהם אפשר לכבד בעליות את השכנים הנמצאים בשאר המרפסות ששומעים את קריאת התורה, ואף שמחמת המרחק אינם יכולים לקרוא בספר תורה, מ"מ בשעת הדחק זו אפשר לסמוך על דעת הגר"א (מובא במשנ"ב סי' קמ"ג סק"ג) דאין העולה לתורה צריך לקרוא יחד עם הבעל קורא, דשומע כעונה.

[ד] אפשר לקיים ביקור חולים ל"חולי קורונה" דרך הטלפון, ואף שאין מתקיים בזה המצווה בשלמות מ"מ יש בזה קיום מצווה דביקור חולים.

נדבת ידידינו הרב מורי בנק שליט"א ממקורבי רבינו, יהי רצון שעם מלאות שנה נוספת מזמן נישואיו כהכוונת רבינו שליט"א בדרום אפריקה יזכה להמשיך לרוות רוב נחת דקדושה מכל בני משפחתו הרוממה, ויזכה לראות ברכה והצלחה בכל מעשה ידיו

ולדאבוננו היום מזלזלים לקרוא בכל יום פרשת התמיד והקטורת, ומפסידים זכות רבה, ובפרט שבאמירה זו אנחנו מראים להקב"ה שאנחנו חפצים שתחזור עבודת הקרבנות למקומה. **ודע שכדי שאמירת הקרבנות יעלו לריח ניחוח לה' - לכפרת עוונות, צריך האדם לומר פרשת הקרבנות מתוך תשובה והחלטה שהוא מקריב עצמו כקרבן לה', אבל בלא תשובה אין מועיל הקרבן להתכפר, וכמו שנאמר (משלי כ"א, כ"ז) "זבח רשעים תועבה", וכן כתב בביאור הלכה (ס"א) שראוי להתוודות קודם קריאת פרשת הקרבנות.**

זהירות והרחקה מעוון גזל

"אדם כי יקריב מכם קרבן לה'", (א, ב). ופירש"י "אדם למה נאמר, מה אדם הראשון לא הקריב מן הגזל, שהכל היה שלו, אף אתם לא תקריבו מן הגזל". ונראה בביאור עומק כוונת המשל מאדם הראשון, שכמו שאדם הראשון לא היה שייך אצלו מציאות של גזל כלל, כי הכל היה שלו, כן אנחנו צריכים להתרחק מהגזל - **שנדע שלא שייך כלל מציאות של גזל, וכשנסתכל כן על איסור גזל - שזה דבר מופקע שממון של השני יעבור אלינו, אז נתרחק מכל חשש וספק גזילה. ובדומה לזה פירש ה"אבן עזרא" (שמות כ"ז) בציווי "לא תחמוד", דלכאורה ייפלא היאך שייך לצוות על האדם להימנע מלחמוד, והלא הוא דבר המסור ללב, והיאך אפשר לשלוט על רגשות הלב החומד, ופירש האבן עזרא, דכמו שאיש כפרי לא יחמוד לא בת המלך, כי יידע שלעולם לא יתכן שהיא תהיה לו לאשה, כמו כן צריך כל אדם לדעת שממון חבריו לעולם לא יהא שלו, ואז ממילא לא לחמוד את ממון זולתו.**

עבודת האדם בחיי המעשה - לקדש עצמו גם באכילתו

"וסמך ידו על ראש העולה ונרצה לו לכפר עליו", (א, ד). ידוע מה שאמרו חז"ל (בכורות כ"ז ע"א, ויקר"ד ז, ג.) שהעולה מכפרת על ביטול עשה או על הרהור הלב, ולעומת זאת החטאת מכפרת על מי ששגג בדבר שזדונו כרת (יבמות ט'). ולכאורה יש להתפלא מאוד, שהחטאת אע"פ שהיא באה על עבירות חמורות שזדונום בעונש כרת, מ"מ אינה קרבה כליל לה' אלא הכהנים אוכלים את הבשר, ומאיך דווקא העולה שבאה על העבירות הקלות - כהרהור הלב או ביטול עשה, אופן הכפרה בזה הוא על ידי שכולו נקרב כליל לה', ולכאורה הרי הדעת נותנת להפך, שעל חטא חמור היה צריך להביא קרבן גמור שיעלה כולו כליל לה', ואילו על העבירות הקלות אופן הכפרה היה על ידי קרבנות שאינם עולים כליל לה'. ונראה בביאור הדברים, שהחטאת כיון שבאה לכפר על עבירות בשוגג, אופן הכפרה הוא דווקא על ידי אכילה, כי יסוד העבירה בשוגג הוא מה שהאדם אינו מתבונן בכלל מעשיו שבחיי המעשה עד שנכשל מתוך שטף הנהגתו בחטא, ואופן הכפרה לזה הוא דווקא על ידי שיקדש את כלל חייו הגשמיים ויהפכם לרוחניות ויתבונן בכל פעולותיו הגשמיים שיהיו מדוקדקים כהלכה, ולכן כפרתו הוא על ידי אכילת הכהנים שזהו פעולה גשמית שמתעלה להיות עבודה לגבוה, אבל קרבן עולה שאינו בא דווקא על שוגג אלא על כל ביטול עשה, וכן גם על הרהורי הלב שאינם שייכים כלל לתוך חיי המעשה אלא החטא הוא רק בינו לבין קונו, בזה אדרבה, כיון שהאדם בא להיטהר לגמרי גם מעבירות הקלות, ובוודאי גם עשה את חובתו לשוב בתשובה כדי שיוכל להתכפר לגמרי, ראוי להקריב את קרבנו כליל לה' - כדי שיתנקה לגמרי מכל חטא או הרהור חטא. ועפ"י דרך זו יבואר מה שאמרו חז"ל (זוה"ק סב) שאין מקבלים מעכו"ם קרבנות אלא רק קרבן עולה בלבד, כי הנה ידוע הגויים מדמים שעניינה של "קדושה" הוא דווקא להיות פרוש מהעולם הזה, ולכן כומריהם של הגויים עושים עצמם כ"קדושים" על ידי שפורשים לגמרי מחיי העולם

הזה ואינם חיים עם אשה, וא"כ מאחר שלפי השגתם הקדושה הוא דווקא בהתנזרות מהגשמיות, ואין אצלם מושג להתעלות ברוחניות תוך כדי עסק הגשמיות, לכן אין מקבלים מהם אלא עולה - שהיא כליל לה' וכולו רוחני, ולא שאר קרבנות שיש בהם חלק גשמי של אכילת הכהנים או הבעלים, שאין להם השגה איך להעלות את האכילה שהיא גשמית לעבודה רוחנית שתהא סיבה לכפרת עוונות, אבל אצל עם ישראל שאנו יודעים להפך, שעיקר הקדושה הוא להתקדש דווקא בתוך חיי המעשה ולא בבריחה ויציאה מחיי המעשה, [ולכן הכהן גדול ביום הכיפורים שהוא אדם המקודש ביותר שנכנס למקום המקודש ביותר, אינו יכול לעבוד את עבודתו אם אין לו אשה, שעבודת הקדושה היא לקדש את חיי המעשה דווקא], לכן אצלנו יש כפרה גם מאכילת הכהנים או אכילת הבעלים, כי מאחר שהקב"ה ציווה לאכול, ממילא אכילת הכהנים נעשית לעבודה וכמו הקטרה במזבח.

תפקידנו בכוונת המצוות - לעשות נחת רוח לבורא יתברך שמו
"עולה אשה ריח ניחוח לה'", (א, ט). פירש"י, "ריח ניחוח - נחת רוח לפני, שאמרתי ונעשה רצוני". ומבואר בדברי רש"י יסוד גדול, **השנחת רוח של הקב"ה ממעשה המצוות, הוא עצם הדבר שאנו מקיימים רצונו, ואין הנחת רוח בא מעצם התיקונים הגדולים הנעשים בעולמות העליונים, אלא סוף כל דבר כל הנחת רוח חוזר למקום אחד - "אמרתי ונעשה רצוני".**

ועובדא הוי אצל מרן הגרי"ז זצ"ל, שאמר לבעל תוקע אצלו שלא יכוון רק בשעת התקיעות בשום "כוונה" מכוונות האריז"ל וכדומה, אלא יכוון רק דבר אחד, "רחמנא אמר תקעו" - ואני תוקע לעשות רצוני ית"ש, לקיים המצווה ולהוציא אחרים ידי חובתם, כי חשש מרן זצ"ל שמרוב עסק הבעל תוקע בכוונות נשגבות ישכח את עיקר הכוונה לצאת המצווה ולהוציא אחרים ידי חובתם, וסבר שלא כל אחד ראוי לכך שלא לשכוח עיקר הכוונה לצאת המצווה ולהוציא אחרים - גם בשעה שהוא עסוק בכוונות נשגבות.

תפילה מתוך טעם בדרך תחנונים

"על כל קרבנך תקריב מלח", (ב, ג'). יש לפרש בדרך רמז, דהנה מטרות המלח הוא לתת טעם במאכל, ולרמז בא שהבאת הקרבן יעשה עם טעם והרגשת הלב, ולא בדרך יבשה כמו אוכל תפל בלא מלח שאין בו טעם.

וזהו הוראה לדרך התפילה, שהלא "תפילות במקום קרבנות תיקנום", וחיובה להתפלל עם לב, [עם "טעם" ולא ביבשות], וכמו שנאמר (דברים י"א ג') "ולעבדו בכל לבבכם" ודרשו חז"ל (תענית ב' ע"א) "איזו היא עבודה שהיא בלב הוי אומר זו תפלה", והרי מבואר שטעם קיום המצווה תפילה היא בכוונת הלב.

והדבר תופס נפק"מ להלכה למעשה, שכן נפסק בשולחן ערוך (אורח צ"ח ס"ג) "יתפלה לך דרך תחנונים כרש המבקש בפתח, ובנחת, ושלל תראה עליו כמשה ומבקש ליפטר ממנה", [היינו שיתפלל מתוך מחשבה שהוא צריך איזה דבר ובא לבקש מלפני המלך, ולא יבוא להתפלל מפני החיוב כדי לצאת ידי חובתו, וכמו שביאר שם במשנ"ב סק"ט]. ובביאור הלכה שם הביא דכמה פוסקים סבירא להו דדבר זה מעכב בדיעבד, ואם לא עשה תפילתו תחנונים צריך לחזור ולהתפלל, אלא דלהלכה נוהגים כדעת הפוסקים דאין הדבר מעכב בדיעבד וכמבואר שם במשנ"ב.

ובמיוחד יש להזהר בזה בזמנינו שעת צרה היא לעקב, וחיוב התפילה בעת הזאת היא לכו"ע מדאורייתא, שהרי גם הרמב"ן (ספר המצוות, מ"ע ה) דס"ל דבעלמא חיוב תפילה הוא מדרבנן, מ"מ מודה הוא להרמב"ם דבעת צרה החיוב הוא מדאורייתא, ועל כן במיוחד יש להזהר בעת הזאת להתפלל בכוונה ובדרך תחנונים, שלא לבטל חיוב מצוות עשה דאורייתא.

מכתב ממרן רבינו שליט"א על הדרך להינצל בימים אלו

ודע שלפעמים הקב"ה שולח ברכה לאדם בעסקיו 'בהקפה', כדי שיוכל לתת לנזקקים גם בעת צרה שתבוא לאחר זמן, ונמצא שאם בעת צרה הוא נועל את הדלת, הרי הוא משיב רעה תחת טובה על שהקדים הקב"ה ונתן לו שפע קודם הזמן, ומאיך אם הוא נותן גם בעת כזאת הרי הוא זוכה לשכר כפול הן בעולם הזה והן לעתיד לבוא, וכבר אמרו חז"ל (בב"ב י"א ע"א) מעשה במונבז המלך שבזבז אוצרותיו בשנות הברצורת ואמר אבותי גנזו למטה ואני גנזתי למעלה.

והנה בגמ' בברכות (נ"ט ע"ב) מבואר שאם מת אביו והוא יורשו, אומר ברוך דיין האמת ולבסוף הוא אומר ברוך הטוב והמטיב, ומבואר דגם בעת צרה יש להודות לקב"ה על החסד שבתוך הצרה, וא"כ בשעה זו אף שאנו שרויים במצב קשה, מ"מ יש לנו להודות לקב"ה שמתוך כאלפיים וחמש מאות חולים בארץ ישראל, לא מתו עשרות חולים כפי המצוי בשאר מדינות העולם במצב כזה, ואין זה אלא מחסדי הקב"ה על ארצו ששומר על ארצו ונחלתו, (ועיי"ש עוד בגמ' בברכות ס' ע"א, "השתא מהא טובה היא", ונקווה לקב"ה שיגביר חסדיו ויתרפאו כל החולים, ונתחזק בתפילה ובצדקה ובאמונה, וזכויות אלו יעמדו לנו לעצור את המגיפה ונראה נפלאות בס"ד. ואנו נמצאים עכשיו בחבלי משיח, וחפשה דרכינו ונחקרה ונשובה עד ה', ואז נראה נפלאות ה' וחסדיו, ושומר ישראל שמור שארית ישראל ואל יאבד ישראל האומרים שמע ישראל, והקב"ה יחיש גאולתינו, ובקרוב יקדש שמו בביאת משיח צדקינו אכ"ר.

משה שטרנבוך

הגני המצפה לרחמי שמים מרובים

בעקבות נעילת בתי כנסיות בארץ ובחול, הנוגו לבקש ממקבלי הגליון באימייל להדפיס באופן עצמאי את הגליון ולהניחו לתועלת הרבים במניינים שונים המתארגנים בבתי וכיוצ"ב כמו כן לתועלת הרבים כדאי להתארגן לקבל את הגליון באימייל לתקופה הקרובה

ראש חודש ניסן תש"פ

בעוה"ר נתפטה מגיפה בבית ישראל בכל מקומות מושבותיהם, והעולם בוער וגועש, יגון ואנחה בהרבה בתי ישראל, וזהו עת ריתחא משמיא, ובגמ' במנחות (מ"א ע"א) מבואר שבזמן שיש ריתחא בעולם, מעניש הקב"ה אף על מצוות עשה שבעלמא אינו מעניש, ולכן בימים אלו יש להיזהר ביותר במעשינו שלא יימצא בהם שום פגם לא במצוות עשה וכ"ש בלא תעשה, וכמו כן חובתינו בימים אלו לערוך חשבון הנפש על מעשינו ולתקן את אשר צריך תיקון, נחפשה דרכינו ונחקרה ונשובה עד ה', ובכך נסיר מעלינו חרון אף ה'.

והנה בשעה שמידת הדין שולטת בעולם, היא תובעת עונש מיתה על כל חטא, וכדין מורד במלכות שדינו למיתה, ורבים שואלים מהו העצה בזמן כזה להינצל. אמנם חז"ל לימדונו עצה היאך לשנות את הנהגת הקב"ה עמנו - שלא ינהג עמנו במידת הדין אלא במידת הרחמים, ואמרו (שבת קנ"א ע"ב) "כל המרחם על הבריות מרחמים עליו מן השמים", וזהו פתח מילוט לכל אחד בעת הזאת, לעזור איש את רעהו בכל מן דאפשר, בגוף ובממון, ועי"ז נזכה לשנות מידת הדין למידת הרחמים, וממילא נזכה להינצל.

ועל כן בימים אלו שרבים מטה ידם ואין ידם משגת לכלכל את ביתם, וגם עניים מצפים לקמחא דפסחא, יש לעורר נדיבי עם ליתן צדקה ביד רחבה, ועי"ז יעוררו על עצמם רחמי שמים ויזכו להינצל מהמגיפה ומכל פגע רע, וכל הנותן צדקה בעת צרה כמו במגיפה הרי זה סגולה נפלאה לו ולבני ביתו שלא יינזקו.